

Seizoen start druk voor Nick Ervinck

VORMLOZE GELIJKENIS

Het zijn drukke dagen voor Nick Ervinck (°1981). In juli installeerde hij een immense sculptuur op het dak van de Gentse Zebrastraat. Wanneer u dit leest staat wat verderop, in het S.M.A.K., nog een nieuwe sculptuur in de ruimte van KunstNu. En intussen zit de jonge kunstenaar uit Kortemark al in Shanghai voor een tentoonstelling die later ook naar Kortrijk komt. Van Gent tot China, van de computer tot het atelier, van de virtuele tot de actuele realiteit: Nick Ervinck lijkt overal tegelijkertijd te zijn.

Pieter VAN BOGAERT

Is het echt? Dat is de eerste vraag die men zich stelt bij deze beelden. Zijn prints zouden echt kunnen zijn, maar daarvoor is de schaal van de sculpturen die hij erin verwerkt te irreal en de montage ook te zichtbaar. Het spel met schaal en montage wordt nog versterkt door de kunstenaar door bij zijn foto's en video's ook effectief schaalmodellen uit te voeren, die onvermijdelijk kleiner lijken (maar wel groter zijn) dan op het digitale beeld. Maar het is echt. Dit is wat Ervinck doet: beelden bedenken en ze vervolgens uitvoeren op zijn computer en/of in zijn atelier. What you see is what you get.

En toch blijft het moeilijk om voortdurend de overgang te blijven maken van het digitale naar het artisanale beeld. Net zoals je de eerste foto's ziet van de sculptuur die Nick Ervinck maakte voor het dak van de Zebrastraat. De eerste reactie is onvermijdelijk ... is dit echt? Dit werk past zelfs niet in zijn atelier! Deze sculpturen, uitgevoerd door een gespecialiseerd bedrijf in Nederland, zijn zo groot als de beide daken: een oppervlak van zes meter bij twaalf, met een hoogte van drie meter. Ze zijn zo egaal geel als de beelden op zijn computer en lijken nog gaver te blinken dan in de virtuele realiteit. Maar u kan gaan kijken. De sculpturen op het dak van de Zebrastraat zijn echt.

BLOB

Maar wat is het dan? Onvermijdelijke tweede vraag bij deze beelden. Het zijn vormloze beelden, met altijd wel één of andere gelijkenis. Toen Georges Bataille in 1930 de standaard zette voor het vormloze, besloot hij met een vergelijking tussen het universum en een rochel of een platgetrapte spin. Die gelijkenis zit zeker ook in deze beelden: de gele kleur van de rochel, de geplette armen van de spin... Men heeft het vergeleken met een gatenkaas, net zoals andere beelden van Nick Ervinck lijken op een koraal, een ei, een kruising tussen een dinosaurus en een kraan. Maar het is het natuurlijk niet. Het is wat het is: een beeld, een sculptuur, kunst.

Ervinck heeft een naam voor het vormloze in zijn werk: hij noemt het 'blobs'. Het zijn organische

computergegenereerde vormen die overal kunnen ingeplant worden: een blob in een box (de box van de computer, van het museum, van de galerij, van de installatie). Of omgekeerd. Een blob als box, zoals in de Zebrastraat: een dak over het dak, een deksel voor het gebouw, een sculptuur voor de buurt.

ARCHIEF

Gelijkenissen zijn er genoeg. Tussen de beelden onderling, eerst en vooral: perfect symmetrische spiegelbeelden van het ene naar het andere dak. Even perfect als de spiegeling van de huizen en de lucht, rond en boven deze beelden. Even symmetrisch als de beelden die hij maakte voor het S.M.A.K. Even gelijkend als die tussen de beelden in de ruimte (glanzend geel, zoals alle andere beelden) en het motief op de muren (in zwart-wit, zoals een reproductie). Maar de schaal van het motief klopt niet. Het lijkt een uitvergroting van een negentiende-eeuws behang met een zeventiende-eeuws rococomotief. Op de uitoedingskaart zet Ervinck het geheel in een gotische kathedraal van nog enkele eeuwen eerder en nog enkele maten groter.

Al die gelijkenissen ontmoeten elkaar in het archief, essentieel instrument voor deze kunstenaar. Op zijn computer staan duizenden beelden die hij met een duizelingwekkende snelheid weet terug te vinden. Beelden die kunnen dienen ter inspiratie voor het werk en beelden die het werk zelf archiveren. Ervinck: "Mijn oeuvre is gebaseerd op een oneindig uitdijend archief, waarin de bouwstenen van mijn 'alfabet' zijn opgeslagen: consumptievoorwerpen, door mij gemaakte dingen, krantenknipsels, herinneringen, etc. Het is een autobiografisch archief waarin ik mijn leven en denken probeer samen te vatten."

Een gelijkaardige, systematische ordening lijkt terug te keren in zijn titels. Lettercombinaties, zoals WARSUBEC voor de sculptuur in de Zebrastraat; of EITZOR, voor het werk in het Smak. Maar ook daar mag u niet meer achter zoeken dan een vage gelijkenis met (on)bestaande woorden. De code die erbij komt – 'GNI-RI sep2009', voor het werk in het S.M.A.K. – wijst



NICK ERVINCK, PROPOSAL DRAFT EITZO, 2009

dan weer op de plaats in zijn digitaal archief: zuiver efficiëntie, pure functionaliteit, kunst op maat van het computertijdperk.

KATHEDRAAL

Maar het is natuurlijk meer dan dat. Het is artistiek werk. Het atelier van Nick Ervinck lijkt wel een catalogus (of eigenlijk: een hedendaags archief) van toestellen voor de moderne werkplaats: kolomboormachine, afkortzaag, zaagmachine, combiné, freesmachine, draaibank en schuurbank zijn onmisbaar voor de uitvoering van het digitaal ontwerp. De computer en de werkplaats; het virtuele en het actuele beeld; de hedendaagse kunst en de traditie. Ze lopen voort-

durend door elkaar in dit werk. Dat zorgt voor wrijvingen; voor onvermijdelijke spanningen. Kijkend naar het beeld van de sculptuur en het behangmotief in de kathedraal, denk ik aan een beeld van een andere kathedraal. Die van Cordoba; een gotische, gebouwd midden in de Moorse moskee van enkele eeuwen voordien. Als een ruimteschip lijkt ze er neergeploft. Even onwezenlijk reëel is dit beeld, neergeploft in deze ruimte (want het kan onmogelijk door dat smalle deurtje van KunstNu). Even agressief is zijn installatie in dit museum, dat voor even dienst doet als kathedraal.

Nick Ervinck, 'GNI-RI sep2009 EITZOR' tot 22 november in S.M.A.K., Citadelpark, Gent. Open di-zo van 10-18u. www.smak.be